

**J. R. H A N N U L A**

PEKKA ERVASTIN  
ASEMA





PEKKA ERVASTIN ASEMA

PDF-tiedosto on skannattu vuoden 1938 painoksesta.  
Taustalla olevaan hakukelpoiseen tekstiin on saattanut  
jäää alkuperäisestä poikkeavia kohtia.

Ilmiselviäkään painovirheitä ei ole korjattu.  
(Ks. J. R. Hannula, *Kristosofian Polulla II*, s. 304.)

Lahdessa helmikuussa 2016  
Jaakko Kesävuori

# PEKKA ERVASTIN ASEMA

KIRJOITTANUT  
J. R. HANNULA

OULUSSA 1938  
TEKIJÄN KUSTANNUKSELLA

Oulussa 1938  
Kirjapaino-Oy. Kannan kirjapainossa

**E**ttä Pekka Ervast oli poikkeuksellisen lahjakas ihminen, omasi laajoja ja syvällisiä tietoja ja kokemuksia, oli taitava, kestävä ja tuottelias henkinen työntekijä, sen huomasivat monet hänen aikalaisensa. Saman voivat yhä useammat edelleen tulla huomaamaan tutustuessaan Pekka Ervastin kirjalliseen tuotantoon. Mikä taas Pekka Ervastin todellinen asema ihmiskunnassa on, senkin yhä useammat voivat tulla tutkimuksissaan ja kokemuksissaan toteamaan.

Ryhtyessämme tässä pieneen Pekka Ervastin aseman tutkimiseen ja esittelyyn, emme esitä sitä jonain erillisenä ilmiönä, vaan oleellisesti elämää juurtuvana, elämän suureen kokonaisuuteen kuuluvana.

Ensiksi on tällöin palautettava mieleemme käsitys siitä, mikä on ihminen, mikä elämämme sisältö ja päämäärä. Saamme kuulla, että ihminen on jumalallinen henkiolento, joka on läpikäynyt pitkiä kehityskausia ennen ihmiseksi tuloaan. Sillä ihminen syntyy vasta silloin, kun muodostuu minuus, ajatteleva minätaajunta. Tämä inhimillinen minuus „asuu” varsinaisesti

puhtaan järjen tasolla. Tästä minuudesta, ylemmästä minästä, vuodattautuu alempi, persoonallinen minuus, joka kehittyy ja kasvaa jälleensyntymien kuluessa. Kehittyessään alempi, päivätietoinen minä lähenee ylempää minää, jonka se kerran saavuttaa ja yhtyy siihen. Silloin ihminen on saavuttanut tavallisen ihmisasteen. Mutta kehitys ei pääty siihen. Niinkuin Pekka Ervast esittää kirjassaan „Christosophia peruskysymyksiä I”, menee alempi minä ylempään minään taakse, jatkaen vihkimyksen tiellä kohti monaadiaan, yhtyen siihen. Mutta yksilöllinen minuus jatkaa kulkuaan vielä monaadinkin taakse, yhtyen Jumalaan, jolloin ihminen on yhtä Jumalan, Isän kanssa.

Tämä Jumalan, Isän täydellisyys on siis ihmisen sisältö ja elämän päämäärä. Jumala vaikuttaa ihmisen sisästä päin.

Mutta ihminen ja ihmiskunta ei ole ainoa olento ja järjestö jumalallisessa elämässä. Paljon on järjestöjä, eri kehitysasteella olevia luomakuntia. Riittää tässä yhteydessä kun mainitsemme vain ne kolme edellistä ihmiskuntaa, jotka maapallomme kolmena edellisenä luomispäivänä ovat inhimillisinä minuuksina kehittyneet, ja joita nyt tavallisesti nimitämme enkeleiksi, pääenkeleiksi ja ruhtinaiksi, ja jotka myöskin ovat mukana nykyisen ihmiskuntamme elämässä. Näinollen joudumme kysymään: mikä on edellisten ihmiskuntien eli enke-

leiden vaikutus nykyiseen ihmiskuntaan? Pekka Ervast sanoo, että enkelit herättävät meissä ikävöinnin ja kaipuun joka vaikuttaa, ettemme voi olla toimettomina, vaan meidän on etsittävä, koettava ja toimittava.

Ymmärtääksemme taas tätä enkeleiden vaikutusta ihmisiin on hyvä muistaa ja ymmärtää mitä Pekka Ervast sanoo kirjassaan „Christosophisia peruskysymyksiä I” kolmen edellisen ihmiskunnan silloisesta tilasta. Ensimmäisen ihmiskunnan aikana, saturnuskaudessa, elämä oli laskeutunut ainoastaan älytasolle, joten ei ollut tunne-elämää eikä eetterisfyysillistä elämää. Silloinen ihmiskunta, asurat, ruhtinaat tai Pimeyden Ruhtinaat, niinkuin Pekka Ervast sanoo haluavansa heitä nimittää, oppivat ajattelullaan käyttämään ja muovailemaan vain älyainetta. Tässä työssään he saavuttivat erikoisen keskittymis- ja työskentelytaidon. He oppivat logiikan lait, oppivat luomaan älyllään, ajattelullaan. Näinollen Pimeyden Ruhtinaiden läsnäolo nykyisessä ihmiskunnassa vaikuttaa juuri tähän samaan suuntaan.

Toisena luomispäivänä, aurinkomanvantaran aikana, elämä oli edellisen lisäksi laskeutunut tunnetasolle. Näinollen silloinen ihmiskunta, agnishvaatta-pitrit, Valon Herrat, niinkuin Pekka Ervast heitä nimittää, oppivat älyn lisäksi elämään tunne-elämää, oppivat luomaan tunteellaan tunneaineessa. Ja koska tunne-

olento voi kärsiä, niin he oppivat sekä kärsimyksen että nöyryyden läksyn. Luonnollisesti heidän läsnäolonsa nykyisessä ihmiskunnassa vaikuttaa samaan suuntaan.

Kolmantena luomispäivänä, kuumanvantarassa, elämä oli laskeutunut eetteritasolle. Silloinen ihmiskunta, barhishad-pitrit eli Vahvuuden Kalliot, niinkuin Pekka Ervast sanoo heitä haluavansa nimittää, oppivat kehittämään älyn ja tunteen lisäksi myös tahtoa. Tahdonvoima kehittyi sen kautta, että luonto antoi heille uusia merkillisiä voimia, jotka kuuluvat eetterimaailmaan, nimittäin sähkövoiman ja lisääntymismahdollisuuden, toisin sanoen sukupuoliset voimat sisäisinä eetterivoimina. He oppivat käyttämään tahdonvoimaansa ja hillitsemään sukupuolista luontoaan. Ja luonnollisesti heidän vaikutuksensa nykyisessä ihmiskunnassa kulkee samaan suuntaan.

Sitten tuli neljäs luomispäivä ja nykyinen ihmiskunta, jolloin elämä on laskeutunut kemiallisfyysilliselle tasolle asti. Edellisten voimien ja mahdollisuuksien lisäksi on tullut elämänhalu ja se mahdollisuus, niinkuin Pekka Ervast sanoo, että nykyisessä maamanvantarassa ihmiskunnan on saavutettava Mestarius. Edellisissä ihmiskunnissa, joilla kyllä oli oma ihanteensa ja täydellisyysmääränsä, ei kuitenkaan saavutettu Mestariutta. Sen tähden edel-

liset ihmiskunnat ovat nyt mukana täydentämässä omaa kehitystään ja auttamassa nykyistä ihmiskuntaa.

— — —

Miten siis nykyisen ihmiskunnan on Mestarius saavutettava?

On heti muistettava, että Mestariudessa on asteita. Vaikka meidän onkin saavutettava Mestarius nykyisessä maamanvantarassa, vaikka meidän onkin jo tulevissa luomiskausissa osattava Mestareina auttaa ja palvella muita luomakuntia — joten Mestarius on monikko —, niin kuitenkin kaikki keskittyy yhteen Mestariin, joka on itse Elämä, tai paremmin kaikkillinen Henki-Tajunta, tai vielä paremmin kosmillinen Kristus-Isä.

Päästäksemme varsinaisesti tähän kosmilliseen Mestariuteen täytyy meidän ensin saavuttaa edellisten ihmiskuntien saavuttama täydellisyys. Meistä täytyy ensin tulla enkeleitä, lähettiläitä, apostoleja, ennenkuin meistä voi tulla Mestareita.

Koetamme siis ensin katsoa millä tavalla kolme edellistä ihmiskuntaa auttavat meitä aina läsnäolevina voimina ja miten me kasvamme heidän opastuksessaan ja vaikutuksessaan.

Ensin siis Vahvuuden Kalliot, jotka saavuttivat jonkunlaisen täydellisyyden tahtoelämässä ja sukupuolivoimien hillinnässä. Sukupuoli-voima sellaisenaan, suurena luonnonvoimana,

kannustaa ihmisiä liikkeelle, jatkamaan sukuaan, rakastamaan ja uhrautumaan miehinä ja naisina toisilleen ja lapsilleen. Tähän liittyy nälkä, ravinnon tarve, joka sekin on läheistä sukua sukupuolisuudelle. Oikeastaan huomaamme sukupuolivoiman vaikuttavan kolmena rinnakkaisena tai peräkkäisenä ilmennyksenä: lempenä, synnytysvoimana ja ravinnon tarpeena. Niinhän sukupuolielinkin toimii lemmenelimenä, synnytyselimenä ja ulostuselimenä. Emme nyt kuitenkaan puhu näistä asioista tämän enempää. Riittää kun sanomme, että me nykyinen ihmiskunta elämme vielä keskellä sukupuolielämän vaikeuksia. Mutta enkelit myös auttavat ja opastavat meitä. Enkelit — joilta Mooses ja muut vanhat profeetat saivat lain eli käytännölliset siveyssäännöt — ovat aina neuvoneet ihmisiä sukupuoliseen puhtauteen, uskollisuuteen, lapsirakkauteen, työhön ja ahkeruuteen ja rehellisyyteen. Viisaat yrittivät auttaa sitenkin, että he järjestivät avioliitot astrologisesti. Alemmanluontoisiksi katsottiin sellaiset avioliitot, jotka syntyivät nuorten keskinäisestä rakastumisesta. Nykyinen sivistyksemme sensijaan pitää ihanteenaan, että avioliittoon on mentävä vain rakkaudesta. Ja onhan ihmiskunnan opittava toimimaan omalla vastuullaan. Niinpä Pekka Ervast jossain kirjassaan sanookin, että avioliittoonkaan ei pidä mennä muuten kuin kiin-

nostuksesta. Onhan selvää, että tämä herättää suurempaa vastuuntunnetta, harkintaa, tarmoa ja itsehillintää. Ja Vahvuuden Kallioiden apu tukee meitä pyrkimyksissämme tähän koHoavaan suuntaan.

Vahvuuden Kallioiden antamaan apuun liittyvät sitten toinen ja ensimmäinen ihmiskunta, Valon Herrat ja Pimeyden Ruhtinaat. Heillä ei ollut sukupuolivoimaa. He loivat ruumiita toisella tavalla. Pekka Ervast kertoo, että Pimeyden Ruhtinaat, jotka elivät älytasolla, tekivät sen siten, että he jonkunlaisessa näyssä, horrostilassa, älyllisesti ihastuivat ruumiittomaan taivasolentoon, jolle he sitten ihastuksensa kannustamina ajatusvoimallaan rakensivat ruumiin itsensä ulkopuolelle älyaineessa. Näin muodostuneeseen ruumiiseen astui sitten ruumiiton olento.

Myöskin Valon Herrat rakensivat ruumiin yksinään, mutta ei ulkopuolelleen, vaan tavallaan sisäänsä, omaan tunneruumiiseensa. Jonkunlaisessa horrostilassa hekin näkivät taivasolennon, johon he eivät ainoastaan älyllisesti ihastuneet, vaan tunteessaan rakastuivat. Rakastuneina he loivat uuden ruumiin omaan tunneruumiiseensa, johon taivasolento otti asuntonsa. Mutta sitten tuo ruumistuva olento täytyi jotenkin kuin repiä itsensä irti isänsä, tai paremminkin äitinsä, tunneruumiista. Ja tämä tuotti alussa sanomatonta kärsimystä ja tus-

kaa. Mutta he kestivät tämän koska he rakastivat, oppien samalla kärsimyksen ja nöyryyden läksyn.

Nykyisen ihmiskunnan on koettava, opittava ja voitettava myöskin näiden varhaisempien ihmiskuntien vaikeudet ja läksyt. Yhdestä, Vahvuuden Kallioiden vaikutuksesta sukupuolivoiman yhteydessä olemme juuri edellä puhuneet. Nyt on puhuttava kahden varhaisemman ihmiskunnan tähän sukupuolisuuteen liittyvästä vaikutuksesta. Valon Herrat herättävät tunnetta, joka sukupuoliseen lempeen liittyneenä herättää kauneuden kaipuuta, puhdistavaa murhemielisyyttä, uskollisuutta ja nöyryyttä.

Tässä suhteessa vanhemmat, isä ja äiti, suhteessaan omiin lapsiinsa — sittemmin siskoihinsa, ystäviinsä ja yhä useampiin ihmisiin — saavat tavallaan oppia kokemaan toisen, Valon Herrojen kokeman synnyttämisen. Tämä tapahtuu pääasiallisesti silloin, kun lapset tulevat aikuisiksi, lähtevät vanhempiensa kodista omiin toimiinsa. Tämä aikuisiksi tulleiden lapsien lähtö tuottaa vanhemmille, etenkin äidille mutta myöskin isälle, jonkunlaista tuskaa, toisille enemmän, toisille vähemmän. Isästä ja etenkin äidistä voi tuntua, niinkuin heidän lapsensa jotenkin repisivät itsensä irti heidän tunneruumiistaan. Silloin äidiltä ja isältä kysytään, onko heidän rakkautensa, uhrautuvaisuutensa ja nöyryytensä niin suuri, että he

oikealla tavalla ja uhrautuen voittavat itsensä. Joskus vanhemmat, etenkin äiti, uhkaavat sortua tähän toisen synnyttämisen tuskaan.

Tällainen kiintymyksen suhde voi ihmisellä olla muihinkin omaisiin, eikä vain lapsiin. Se voi olla myös ystävän suhde. Jos omaiselle tai ystävälle uhkaa käydä tai jo käykin onnettomasti, niin se voi tuottaa meille sanomatonta kärsimystä ja tuskaa. Tällaisissa toisen synnyttämisen tilanteissa me emme aina osaa nöyrtyen ja viisaasti voittaa, vaan meitä itseämme uhkaa onnettomuus, jopa sekapäiseksi tuleminen.

Tähän liittyy sitten kolmannen enkelikunnan, Pimeyden Ruhtinaiden, apu, niiden apu, jotka ajatusvoimallaan loivat ruumiita itsensä ulkopuolelle. Sielullisissa tuskissaan ja kärsimyksissään valittavalle ja nöyrytyvälle ihmiselle he tavallaan sanovat: „Nouse, ole järkevä. Järjestä. Ellet sitä tee, ellet opi kiintymyksessäsi ja rakkaudessaasi oikealla tavalla käyttämään järkeäsi, niin voit itse sortua, voit itse menettää tasapainosi. Ja mitä hyötyä tai apua sinusta silloin on?”

Tällöin on ihmisen opittava ikäänkuin kolmannessa synnyttämisessä synnyttämään omaisensa tai ystävänsä itsensä ulkopuolelle, itsenäisyyteen ja vapauteen. Tässä synnyttämisessä piilee Mestariuden avain. Sillä Mestarihan on sellainen olento, sellainen isä-äiti, joka

osaa synnyttää oman sielunsa kautta itsensä ulkopuolella. Niinkuin Paavalikin sanoo: „Lapsukaiseni, jotka minun jälleen täytyy kiviin synnyttää, kunnes Kristus saa muodon teissä”

Tämän pitemmälle nämä enkelit eivät oikeastaan voi meitä kasvattaa. Sillä he, niinkuin kaikki muutkin, luonnollisesti voivat kasvattaa vain siihen asti, mihin itse ovat ennättäneet. Mutta tällaisiksi enkeleiksi, lähettiläiksi, apostoleiksi meidän on ensin tultava. Vasta sitten voimme ryhtyä nykyisen neljännen luomispäivän varsinaiseen tehtävään, Mestariuden oppimiseen ja toteuttamiseen.

— — —

Siirrymme nyt enkelisuhteestamme Mestari-suhteeseemme. Niinkuin jo sanoimme, keskitymme yhteen Mestariin, kosmillismystilliseen Kristukseen, Isään.

Tätä asiaa voimme lähestyä joko ihmisen kannalta, siis tavallaan kuin alhaalta päin, tai Jumalan kannalta, ylhäältä päin. Edellisessä olemme jo oikeastaan tarkastelleet asiaa alhaalta päin, ihmisen pyrkimyksen kannalta. Nyt on katsottava asiaa ylhäältä päin, Jumalasta päin, Jumalan tulemisena ihmiskuntaan.

Edellä puhuimme kolmesta edellisestä ihmiskunnasta tässä meidän maailmassamme ja siitä, että meidän nykyisen ihmiskunnan on ensin saavutettava tuo kolminainen enkelikehitys, kolminainen synnyttämistaito: sukupuolis-tah-

topeeräinen, tunteellinen ja älyllinen. Kun sitten puhumme kosmillisen Mestarin eli Jumalan laskeutumisesta ihmiskuntaan, niin huomaamme siinäkin kolme askelta, johtuen sekä meidän aurinkokuntamme että vieläkin suuremman Logoksen kolminaisuudesta. Lyhyesti esitetynä voimme sanoa näin: ensin Pyhän Hengen aiheuttamana Mestarius tulee astraalitasolle ja ihmisten henkeen, toiseksi Pojan aiheuttamana Mestarius tulee fyysilliseetteriselle tasolle ja ihmisten sieluun, ja kolmanneksi Isän aiheuttamana Mestarius tulee kemiallisfyysilliselle tasolle ja ihmisten ruumiiseen.

Etenkin kirjassaan „Kristuksen tutkimaton rikkaus” Pekka Ervast on puhunut siitä, että kosmillinen Kristus on vähitellen, asteettaisesti lähestynyt meidän aurinkokuntaamme, maapalloamme ja ihmiskuntaamme. Vanhan liiton aikana kosmillinen Kristus oli astraalitasolla.

Nyt nousee tärkeä kysymys: mihin perustuu tämä tieto? Mihin perustuu se tieto, että kosmillinen Kristus oli vanhan liiton aikana astraalitasolla? Perustuuko se mahdollisesti vain johonkin ilmoitukseen?

Itsessään ja alkuperäisesti tämä tieto ei perustu vain ilmoitukseen. Mihin sitten? Lyhyesti sanoen se perustuu kokemukseen. Kokemukseen ensin ja vasta toisessa sijassa ilmoitukseen. Ilmoitukseen nim. niille ihmisille, jotka eivät vielä ole ennättäneet kokea.

Ja miten tuo kokemus on tapahtunut? Vanhoissa Mysteerioissa tapahtui se siten, että kun ihminen ensin oli tavallisessa elämässä saavuttanut siinä vaadittavan kuntoisuuden, tuli hän Mysteerion oppilaaksi, jossa hän aluksi suoritti ankaran siveellisen ja älyllisen koulutuksen. Tämän jälkeen hän koki vihkimyksen siten, että hänet asetettiin ruumiilliseen transsiin kolmeksi vuorokaudeksi, jolla ajalla hän tajuntana sai opetusta näkymättömässä maailmassa. Hän näki vainajien erilaiset olotilat tuoneloissa, oppien siten ymmärtämään syitten seuraukset. Ja ennen kaikkea hän näki Kristuksen. Sitten hänet herätettiin ruumiiseen siten, että hän herättyään muisti kaiken näkemänsä ja oppimansa. Tämän muistinsa, näkemyksensä ja kokemuksensa perusteella hän vielä täydensi opintojaan, kunnes sai ryhtyä toisia opettamaan.

Täten vihityt olivat kokeneet sen, että Kristus toistaiseksi oli astraalitasolla. Samalla he olivat tietoisia siitä, että kerran Kristus oli tuleva fyysilliselle tasolle. Siksi heidän kasvatustyönsä oli samalla valmistavaa työtä Kristuksen tulemiselle.

Ja nyt me täällä länsimailla olemme saaneet kuulla ja oppia, että Kristus, Jumalan Poika, syntyi ihmiseksi maan päälle ajanlaskumme alussa. Meidän päivinämme ovat länsimaiset salatieteilijät, sellaiset kuin Rudolf Steiner ja

Max Heindell puhuneet tästä asiasta. Pekka Ervast on erittäin perusteellisesti esittänyt, että ajanlaskumme alussa kosminen Kristus tuli fyysilliseetteriselle tasolle. Mutta luonnollisesti se ei tullut vain kuin joku luonnonvoima sellaisenaan, vaan se edellytti, että täytyi olla yksi ihminen, joka päivätajunnassaan, ilman transsitilaa, kykeni Kristuksen vastaanottamaan. Se olento oli Jeesus. Jordanin kasteessa se tapahtui. Ääni sanoi: „Tämä on minun rakas Poikani, johon olen mielistynyt”. Tämän jälkeen Jeesus oli Kristus, Jumalan Poika. Hän meni Jumalaksi. Ihminen ja Jumala yhtyivät. Sellaisena Jeesus Kristus on yhä olemassa.

Että Jeesus oli Kristus, oli Jumalan Poika, siitä kristikunta on ollut perin vakuutettu.

Mutta me tulemme jälleen tärkeään kysymykseen: mihin tuo kristikunnan uskon varmuus perustuu? Mihin perustuu kristikunnassa varmuus siitä, että Jeesus on Kristus, Jumalan Poika?

Kristikunta on itse altis vastaamaan: se perustuu ilmoitukseen, pyhään sanaan, Uuteen Testamenttiin.

Näin voidaan sanoa. Mutta tämä ei ole lopullinen vastaus. Se siirtää kysymyksen vain tuonnemmaksi. Sillä tällöin nousee kysymys: mihin tuo Uuden Testamentin esitys perustuu? Perustuuko se ehkä siihen tosiseikkaan, että

kun Jeesus esiintyi Palestiinassa, niin ihmiset selvästi näkivät, että tuossa on Kristus, Jumalan Poika?

Tämä on tärkeä kysymys. Ja huomaamme pian, tai tutkimuksiin syventyessämme, ettei Jeesuksen Jumalan Poikuus perustu siihen historialliseen tosiseikkaan, että hänen omat aikalaisensa olisivat nähneet ja olleet vakuutettuja siitä, että Jeesus oli odotettu Jumalan Poika. Jeesuksen aikalaiset historioitsijat tuskin mainitsevat häntä. Ja vielä enemmän: vallitseva sivistys omien pyhimpien lakiensa ja käsityksiensä mukaan tuomitsi hänet pyhimmän pilkkaajaksi, ja julisti hänelle kuolemantuomion. Varsinainen kansa taas milloin innostuneena seurasi Jeesusta, milloin säikähtyneenä asettui häntä vastaan. Niinpä eräällä paikkakunnalla, jossa riivaajahenkien vaikutuksesta sikalauma oli syöksynyt järveen „koko kaupunki lähti Jeesusta vastaan, ja kun he hänet näkivät, pyysivät he häntä menemään pois heidän alueeltaan”.

Mutta kenties jotkut tunsivat paremmin Jeesuksen? Ehkä Johannes Kastaja, tuo suurin vaimoista syntyneiden joukossa ja ne, jotka oppilaina alkoivat kuunnella Jeesuksen opetuksia, olivat täysin selvillä siitä, että Jeesus oli Kristus, Jumalan Poika?

Tähänkin täytyy vastata puolittain kieltävästi. Niinpä Johannes Kastaja — jota omassa

tajunnassaan oli erikoisesti valmistettu tämän tapauksen varalle sanomalla: „Jonka päälle näet Hengen laskeutuvan ja jäävän, hän on se, joka kastaa Pyhällä Hengellä” — ei sittenkään tullut täysin vakuutetuksi. Jeesuksen olemus ja toiminta ei tehnyt jälkeenpäin Johannekseen sellaista vaikutusta, että hän olisi tullut vakuutetuksi. Vielä vankilasta käsin Johannes lähettää kysymään: „Oletko sinä se tuleva, vai onko meidän odotettava toista?” Eikä Jeesus vastaa suoraan myöntävästi, vaan viittaa toimintaansa.

Ei Johannes Kastajakaan siis ollut täysin vakuutettu siitä, että Jeesus oli Jumalan Poika. Ei vaikka näki luvatus Hengen Jordanilla laskeutuvan Jeesuksen päälle. Varmaankin Jeesuksen oma olemus ei vastannut Johanneksen odotuksia eikä Messiasmääritelmiä.

Entä Jeesuksen omat opetuslapset? Ehkä ainakin ne olivat täysin varmoja?

Sitä ei todista evankeliumien kertomus. Heillä oli aavistuksia, niinkuin oli Johannes Kastajallakin, mutta täysin vakuutettuja eivät hekään olleet. Erään kerran Jeesus kysyi opetuslapsiltaan: „Kenenkäs te sanotte minun olevan?” Tällöin Pietari vastasi: „Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika”. Näin Pietari kyllä vastasi, mutta enemmän hetken vakavuuden ja sisäisen inspiration elähyttämänä, kuin päivä-tietoisuuteen vakiintuneena varmuutena. Ei

Pietarikaan myöhemmin ollut täysin vakuutettu. Tästä johtui, että kriittillisen hetken tultua Getsemanessa Pietarikin väsyi ja nukahti; vaikka Jeesus oli erikoisesti pyytänyt opetuslapsiaan kanssaan valvomaan, ja kävi kolmasti heitä herättämässä. Ja lopuksi Pietari pelkurimaisesti kielsi opettajansa kolmasti. Toiset opetuslapset myös vaaran tullen pakenivat.

Siis se, että Jeesus oli Kristus, Jumalan Poika, ei perustu siihen tosiseikkaan, että Jeesuksen omat aikalaiset olisivat hänet sellaiseksi tunteneet. Parhaimmilla, niinkuin Johannes Kastajalla ja opetuslapsilla, oli aavistuksensa, mutta ei täyttä varmuutta.

Mutta mihin sitten perustuu se varmuus, että Jeesus on Kristus, Jumalan Poika?

Tämä varmuus perustuu jälkeempään saavutettuun henkiseen kokemukseen. Jeesuksen poismenon jälkeen jouduitvat jotkut ihmiset kokemaan tämän totuuden. Ensimmäisiä heidän joukossaan oli tuo merkillinen diakoni, ensimmäinen marttyyri, Stefanos, joka oli täynnä Pyhää Henkeä, joka vaikutti voimallisesti kansan keskuudessa. Hänen puolustuspuheestaan, joka esiintyy Apostolien teoissa, näkyy, että hän oli perillä asiasta. Kuolinkamppailussaan hän itse koki, näki ja ymmärsi, mikä oli Jeesus Kristuksen asema. Mutta rohkeutensa totuuden julistajana hän sai kuolemallaan maksaa.

Sitten Paavali, tuo kiivas vastustaja, sai kokemuksen Damaskoksen tiellä. Paavalin varmuus siitä, että Jeesus oli Kristus, Jumalan Poika, perustuu jälkeinpäin saavutettuun omaan kokemukseen. Toisilla apostoleilla se perustuu ensimmäisenä helluntaina tapahtuneeseen Pyhän Hengen vuodatukseen, siis myös sisäiseen uudestisyntymis-kokemukseen. Eräillä kesäkursseilla, jolloin näistä asioista oli erikoisesti puhe, Pekka Ervast huomautti, että Jeesuksen kahdestatoista opetuslapsesta Johannes ennätti Jeesuksen eläessä saavuttaa vihkimyksen, Mestariuden. Toiset opetuslapset saavuttivat vihkimyksensä myöhemmin, ensimmäisenä helluntaina. Stefanos ja Paavali, jotka kumpikin olivat kreikkalaisen sivistyksen saaneita nuoria juutalaisia, eivät sitäpaitsi kuuluneet Jeesuksen kahdentoista opetuslapsen joukkoon, saavuttivat vihkimyksensä, Stefanos ennen marttyyrikuolemaansa, Paavali Damaskoksen tiellä.

— — —

Siis se tieto, usko ja varmuus, että Jeesus oli Kristus, että Jeesus oli erikoisella tavalla Jumalan Poika, ei perustu siihen selviöön, että hänen omat aikalaisensa, että edes Jeesuksen omat opetuslapset, tai Johannes Kastaja, olisivat olleet asiasta täysin tietoisia Jeesuksen eläessä. Varmuus saavutettiin käytännöllisessä

uudestisyntymis-kokemuksessa vasta myöhemmin.

Sitten nämä kokeneet opetuslapset ja apostolit uudelleen muistelivat kaikkea sitä, mitä Jeesus oli heille eläessään puhunut. Entistä elävämmin palautui heidän mieleensä heidän oma suhteensa poismenneeseen opettajaansa. He muistivat, että oli ollut puhetta siitakin kuka Jeesus oli. Niinpä kerran Jeesus itsekkin oli opetuslapsiltaan kysynyt: „Kenenkäs te sanotte minun olevan?” Pietari oli vastannut: „Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika”. Tämän Pietari oli sanonut kuin sisäisestä vaistosta, Jeesuksen läsnäolon ja hetken vakavuuden innoittamana, josta hän ei jälkeinpäin, tavallisissa oloissa, itsekään ollut täysin vakuutettu. Jeesus olikin Pietarille sanonut: „Ei liha eikä veri (siis päivätietoinen kokemus) ole sitä sinulle ilmaissut, vaan Isäni, joka on taivaissa”. Ja kun kaiken lisäksi Jeesus vielä „varoitti vakavasti opetuslapsiaan kenellekään sanomasta, että hän oli Kristus”, niin oli sekin omiaan vaikuttamaan siihen suuntaan, että asiaan ei kiinnitetty vakavaa huomiota. Mutta nyt, jälkeinpäin, saatettiin huomata, että Jeesus tässä keskustelussa oikeastaan oli hienolla tavalla ikäänkuin tarjonnut kätensä, johon olisi voitu vakavammin tarttua.

Ja sitten toinen muistettava tapaus, Kirkastuksen vuorella, jossa oli mukana kolme ope-

tuslasta, Pietari, Jaakob ja Johannes, kuului ääni pilvestä sanovan: „Tämä on minun rakas Poikani, johon olen mielistynyt, kuulkaa häntä”. Mutta vuorelta laskeuduttaessa Jeesus oli tälläkin kertaa varoittanut: „Älkää kenellekään kertoko tätä näkyä, ennenkuin Ihmisen Poika on noussut kuolleista”. Jeesuksen eläessä tästä ei saanut puhua. Se olisi herättänyt vain pahennusta, pahennusta ymmärtämättömien keskuudessa. Mutta se ei olisi estänyt, vaan pikemminkin velvoittanut, että opetuslapset itse olisivat vakavasti syventyneet asiaan. Sillä eihän ääni pilvestä turhan päiten ilmaissut sitä totuutta, että Jeesus oli Jumalan Poika.

Vielä oli kolmas muistettava tapaus. Ylimmäisillä papeillakin oli vihiä siitä, että Jeesus mahdollisesti oli odotettu Messias. Kun sitten Jeesus oli jo petetty ja kiinniotettu ja ylimmäinen pappi kysyi häneltä: „Oletko sinä Kristus, Jumalan Poika?” niin Jeesus vastasi: „Olen, niinkuin sanot”. Täten Jeesus itse oli tullut julkisesti myöntäneeksi, että hän oli Kristus, Jumalan Poika. Ennen siitä oli ollut puhetta omien opetuslapsien suljetussa piirissä. Ja olihan Jeesus sanonutkin, että tästä asiasta ei sovi julkisesti puhua Jeesuksen eläessä. Mutta Jeesuksen poismenon jälkeen asia on toinen. Silloin siitä on puhuttava. Ja Jeesus itse oli pannut asian alulle vähää ennen kuolemaansa. Pidätettynä ja syytettynä hän oli julkisuudessa

vastannut myöntävästi ylimmäisen papin kysymykseen: „Oletko sinä Kristus, Jumalan Poika?”

Jeesus siis oli eläessään, ensin opetuslapsilleen ja sitten ylimmäiselle papillekin julkisesti myöntänyt, että hän oli Kristus, Jumalan Poika. Tämä oli opetuslapsille suureksi avuksi myöhemmin, kun he omienkin kokemustensa kannustamina uudelleen syventyivät asiaan. He pääsivät varmuuteen. Esitelmissään, julkisissakin esitelmissään, he sitten puhuivat tästä asiasta. He puhuivat siitä, että Jeesus oli Kristus, odotettu Messias, Jumalan Poika, ja että uusi aika oli alkanut. Etenkin Paavali teki sen. Mutta myöskin toiset apostolit tekivät niin, puhuen siten kuin kokemuksessaan olivat ymmärtäneet.

— — —

Myöhemmin kristikunnassa tieto ja kokemus hävisi. Hävisi sen tähden, että muodostui karkea sijaissovitusoppi, ja Kristuksen oma, tietoon ja kokemukseen johtava käytännöllinen vuorisaarnan siveysoppi hyljättiin. Ryhdyttiin huutamaan: „Herra, Herra”. Ja niin kristikunta on ajautunut siveellisen luhistumisen partaalle. Ensin siveellisen, mutta vähitellen myöskin ulkonaisen luhistumisen partaalle. Tämä ulkonaisenkin luhistumisen vaara alkaa meidän päivinämme häämöittää ja käydä sel-

viöksi jo tavalliselle valtiollis-yhteiskunnalliselle sivistyksellekin.

Mutta jumalallinen Kaitselmus vaikuttaa sisästä päin. Vanhat saavat poistua ja uutta syntyy. Uuden synnyttäjäksi tuli teosofinen sanoma. Sanoihan H. P. Blavatsky jo aikoinaan, että jos länsimaat ottavat vastaan teosofisen sanoman, niin ne uudistuvat ja kulkevat onnellisempaa tulevaisuutta kohti. Mutta elleivät länsimaat vastaanota Salaisen Veljeskunnan kättä, teosofista sanomaa, niin Europa tulee kokemaan valtavan luhistumisen. Tähän on sanottava, että länsimaat eivät ottaneet vastaan Blavatskyn sanomaa, ja että yksi luhistuminen n.s. maailmansodan muodossa jo tapahtui.

Ja mitä lyö nyt ajan kello?

Asia on niin, että toinen, entistä perusteellisempi luhistuminen uhkaa länsimaita. Karman järkkymätön laki sanoo: „Millä mitalla te mitaatte, sillä teille mitataan”. Ja koska lännen kansat ovat kohdelleet julmasti ja sydämettömästi idän ja etelän kansoja, niin tulevat lännen kansat vuorostaan saamaan samalla mitalla — kun eivät halua viisastua, eivät mukautua Viisauden ojennettuun käteen.

Mutta lännen kansoille ja ihmiskunnalle tarjottiin ja edelleen tarjotaan vielä toinen apu. Se on, voisimme sanoa, länsimaisen salatieteen apu. Itämainen Viisaus tarjosi auttavan kädensä Blavatskyn teosofisessa sanomassa. Sitä

ei otettu vastaan. Mutta itä puolestaan otti vastaan rappeutuneen länsimaisen materialistisen ja militaristisen sivistyksen. Ja nyt itä ja etelä uhkaa länsimaita sen omilla aseilla. Länsimaat saattoivat nauraa idän Viisaille, Blavatskylle ja hänen Mahaatmoilleen, karkoittaen heidät luotaan. Mutta nauraako länsi silloinkin, kun idän ja etelän julma, epäviisas kosto vyöryy lännen yli? Tuskin. Pikemminkin vallitsee silloin itku ja valitus.

Mutta mikä on tuo länsimaisen salatieteen antama ja edelleen tarjoama apu? Se on rosenkreuziläinen, ruusu-ristiläinen sanoma. Kun itämainen, teosofinen sanoma annettiin viime vuosisadan viimeisen neljänneksen alkaessa, niin länsimaisen okkultismin ruusu-ristiläinen sanoma annettiin nykyisen vuosisadan ensimmäisen ja toisen neljänneksen vaiheessa. Ehkä ihmiskunta vastaanottaa sen, osaksi ennen ja osaksi jälkeen suuren luhistumisensa. Voi olla niinkin, ettei Europpaa kokonaisuudessaan enää voida pelastaa. Kenties on jo menty liian pitkälle tottelemattomuudessa, väkivallan tiellä. Mutta ehkä Pohjola, Pohjois-Europa, kuitenkin mukautuu uuden sivistyksen henkeen. Ehkä Pohjolassa pääsee nousemaan uusi sivistys, uusi uskonto, joka sitten, vaikkapa luhistumisen jälkeen, pääsee leviämään muuhun Eurooppaan ja ihmiskuntaan.

— — —

Nyt meidän onkin siirryttävä Ruusu-Risti-Sanomaan ja sen keskeiseen henkilöön, Pekka Ervastiin.

Tästä asiasta olen puhunut perusteellisesti kirjassani „Vuorisaarnan oppilaan näkökulmasta IV”, joten tässä esityksessämme voimme viitata siihen.

Pekka Ervast on nyt ollut noin 3 à 4 vuotta pois ruumiillisesta elämästämme, joten mekin olemme jo ehkä ennättäneet jotain sekä kokea että selvittää muistojamme, kokemuksiamme ja saamiamme opetuksia.

Ensimmäiseksi voimme muististamme vetää esille sen Pekka Ervastin elämänsä loppuaikana erikoisella ponnella esittämän ajatuksen, että todellinen uskonpuhdistus on nyt alkanut, ja että se tulee jatkumaan. Tähän liittyvät muut hänen opetuksensa ja lausuntonsa. Viimeisinä vuosinaan hän puhui ja Ruusu-Ristissä julkaisi kirjoitussarjan siitä, että meidän maailmaamme on tullut uusi suuri henkinen vuodatus aurinkokuntamme rajojen ulkopuolelta, suuresta keskusaurinko Siriuksesta ja sen takaisista voimista. Sellaisenaan tämä on suunnattoman valtava ja merkityksellinen asia. Pekka Ervast sanoo, että tämän suuren vuodatuksen ensin vastaanotti aurinkokuntamme Keskus-Looshi, sen Kuninkaallinen Neuvosto. Maapallolla sen vastaanotti Salainen Veljeskunta, ja Blavatskyn teosofinen sanoma oli

tämän suuren vuodatuksen ensimmäinen valistus-ilmaus. Mutta Pekka Ervast jatkaa, että tämä uusi vuodatus tuli planeettamme fyysilliseen tasoon noin viisikymmentä vuotta myöhemmin, alkaen kevättasauspäivästä v. 1926 — siis tämän vuosisadan toisen neljänneksen alkaessa — ja muodostui siinä uudeksi luonnonvoimaksi.

Mutta tällaiset vuodatukset eivät luonnollisestikaan tule vain ulkonaiseen luontoon, vaan samalla ja ensisijassa ihmiseen ja ihmiskuntaan. Sentähden Pekka Ervast myös puhuu uuden suuren opettajan esiintymisestä. Eräässsä kirjoituksessaan Tietäjässä v. 1918 Pekka Ervast sanoo m.m.: „Buddha ei enää ruumistu, Kristus ei liioin. Molemmat olivat jo täysiä hedelmiä. Sitä vastoin saattaa syntyä ihminen, joka ilmentää jumalan tavalla, jolla hän ei vielä ole ilmennyt. Jumalallisia ja inhimillisiä mahdollisuuksia emme saata rajoittaa. Mutta kestääkseen Jeesuksen Kristuksen edessä semmoinen ihminen täytyisi olla jotain vielä saavuttamatonta, jotain, josta emme vielä osaa uneksiakaan”. Mutta tätäkin aikaisemmin Pekka Ervast esitelmissään puhuu ja kirjoittaa kirjassaan „Uuden ajan aamunkoitteessa” sellaisesta alkavasta sivistyksestä, „mitä kukaties ei vielä koskaan ole ollut”. Lisäksi hän sanoo: „Meidän ihmiskuntaamme on ilmestytvä uusi suuri opettaja, uusi suuri vapahtaja, Jumalan Poika, jo-

ka perustaa uuden suuren uskonnon... että taas on Jumala esiintyvä maan päällä, ilmoittava itsensä erityisen suuren ja ihmeellisen Pojan ja sanansaattajan kautta". Eikä Pekka Ervast puhu tästä kuin jostain kaukaisesta asiasta. Hän jatkaa: „Kukaties se on syntyvä jo tällä vuosisadalla, kukaties joku meistä vielä saa nähdä sen kirkkauden, saa nähdä opettajan, suuren ihmeellisen liikkeen, uskonnon, joka käsittää koko maapallon”.

Ja taas me tulemme keskeiseen kysymykseen: missä on nyt tuo uusi suuri opettaja, uusi suuri vapahtaja, Jumalan Poika?

Onko Pekka Ervast sanonut tämänkin asian? H. P. Blavatskysta Pekka Ervast kyllä sanoi: „Hän kuului maailman auttajien ja vapahtajien joukkoon sentähden, että hän uhrasi itsensä ja elämänsä ihmiskunnan hyväksi”. Mutta jos Pekka Ervast olisi ajatellut Blavatskya mainitsemanaan Jumalan Poikana ja uuden uskonnon perustajana, silloin hänen olisi sopinut puhua vain edellisenä vuosisatana tapahtuneesta asiasta. Ei hänen olisi tarvinnut sanoa, että „kukaties joku meistä (tämän vuosisadan alussa eläneistä ihmisistä) vielä saa nähdä sen kirkkauden, saa nähdä opettajan, suuren ihmeellisen liikkeen” j.n.e.

Huomaamme, että Pekka Ervast ei ole suoraan sanonut, kuka on tuo uusi suuri opettaja,

vapahtaja, Jumalan Poika. Ja tässä on nyt meidän pulmamme, joka odottaa ratkaisuamme.

Tämän pulman selvittelyn voimme aloittaa siitä tosiseikasta, että vaikka Pekka Ervast puhuu uuden varsinaisen uskonpuhdistuksen alkamisesta ja siitä, että se tulee jatkumaan, niin hän ei kuitenkaan suoraan sano, kuka tämän uskonpuhdistuksen aloitti, tai kuka tai kutka tulevat sitä jatkamaan. Sitä suuremmalla syyllä hän on jättänyt suoraan tai nimeltään sanomatta, kuka on se uusi suuri opettaja, uusi suuri vapahtaja, Jumalan Poika; kuka se merkillinen ihminen, joka „ilmentää jumalaa tavalla, jolla hän ei vielä ole ilmennyt”; kuka se olento, joka „kestäisi Jeesuksen Kristuksen edessä”.

Sen tähden meidän onkin nyt johdonmukaisesti kysyttävä: olisikohan tämä asia jotenkin samoin kuin Jeesuksen päivinä? Olisikohan meille puhuttu edellyttäen, että meillä olisi korvat kuullaksemme?

Edellä jo huomasimme, että eivät edes Jeesuksen omat opetuslapset Jeesuksen eläessä päässeet varmuuteen siitä, kuka heidän Mestarinsa oli. Nähtävästi heiltä puuttui riittävän herkät korvat. Nähtävästi he eivät olleet riittävästi hereillä. He eivät kenties ottaneet asiaa niin vakavasti kuin olisi tarpeellista ja mahdollista ollut. Huomaammehan, että opetuslapset,

parhaimmatkin heistä, kriittillisen hetken tultua Getsemanessa nukahtivat. He eivät jaksaneet valvoa — vaikka Jeesus oli heitä erikoisesti pyytänyt kanssaan valvomaan, ja vieläpä kävi kolmasti heitä herättämässä. Niinpä tämä opetuslapsien kestäättömyys, uneliaisuus, olikin Jeesukselle erikoinen murhe. Vasta Jeesuksen poismenon jälkeen opetuslapset erikoisesti heräsivät. Vasta kokemuksissa, tutkimuksissa ja mietiskelyissä opetuslapsille selvisi, kuka heidän Mestarinsa oli.

Nyt on meidänkin kysyttävä itseltämme: olisimmekohan mekin jollain omalla tavallamme nukahtaneet? Olisikohan Pekka Ervast, Jeesuksen tavalla, kuitenkin antanut jonkun tärkeän lausunnon itsestään?

Ryhtykäämme muistelemaan, muistelemaan ja mietiskelemään.

Ensiksi huomaamme, että kun Pekka Ervast puhuu Jeesus Kristuksen erikoisesta asemasta ihmiskunnassa, niin hän keskittää huomionsa siihen tapahtumaan, mikä Jeesukselle tapahtui Jordanin kasteessa. Silloin kosminen Kristus astui astraalitasolta fyysilliseetteriselle tasolle. Jeesus ei ollut transsissa, niinkuin vanhat profeetat, jotka herättyään toivat muistitiedon siitä, mitä olivat nähneet. Jeesuksessa Kristus itse ruumistui. Se oli Jeesuksen henkilökohtainen vihkimys, Mestarivihkimys sen kosmisessa merkityksessä. Hän oli nyt Jumalan Poi-

ka ennen saavuttamattomalla tavalla; niinkuin Pekka Ervast on monipuolisesti ja perusteellisesti esittänyt.

Mennäksemme esityksessämme eteenpäin meidän on nyt asetettava taustaksi kaikki se, mitä Pekka Ervast on tästä Jeesuksen Jordan-kaste-tapahtumasta ja sen merkityksestä sanonut. Ja tässä taustassa me sitten kuulemme Pekka Ervastin sanovan: „Se mikä tapahtui Jeesukselle Jordanilla, se tapahtui minulle. Minä tulin kastetuksi. Minä tunsin olevani Jumalan poika. Uudestisyntymisessään ihminen tuntee olevansa Jumala, suuri, salainen elämä, ja samalla sen poika, Jumalan poika”.

Nyt on muistettava, että Pekka Ervast puhuu tästä kokemuksestaan sekä harkitusti että vavistuttavalla vakavuudella. Ei hän puhu siitä vain kuin ohimennen ja sattumalta. Esitelmis-  
sään ja kirjoissaan hän puhuu siitä pääasiallisesti kolme kertaa. Kolmannen kerran hän puhuu siitä kirjassaan „Ruusu-Ristin syntysanat Suomessa”. Kirjassani „Vuorisaarnan oppilaan näkökulmasta III” olen esittänyt kaikki kolme Pekka Ervastin omaa kertomusta pääkohdisaan, joten tässä riittää kun viittaamme siihen.

Tässä kohdassa esitystämme muistuu mieleemme eräs vanha totuus: meidän kolminaismaailmassamme ovat eräät asiat sanottava kolmasti, ja vasta silloin se on pätevä. Niinpä Jeesus Getsemanessa herättelee opetuslapsiaan

kolmasti. Samoin Kristus kysyy Pietarilta kolmasti: „Rakastatkos minua?” johon Pietari myös kolmasti vastaa: „Minä rakastan sinua”. Myöskin Jeesuksen Jumalan Poikuus evankeliumin kertomuksessa tulee pääasiallisesti kolme kertaa sanotuksi. Ensin keskustelussa Pietarin kanssa, toiseksi kirkastuksen vuorella ja kolmanneksi ylimmäisen papin edessä. Tietysti itse tapahtuma, Jordanin kaste, on kummassakin tapauksessa, niin Jeesuksen kuin Pekka Ervastinkin elämässä neljäntenä, tai tietenkin ensimmäisenä.

Kun siis totuuden etsijöinä näin jälkeenpäin mietimme Pekka Ervastin asemaa, niin tiedämme ja muistamme hänenkin itse eläessään, esitelmissään ja kirjoissaan pääasiallisesti kolme kertaa kertoneen uudestisyntymis-kokemuksestaan, kertoneen siitä, että itse rajaton elämä oli tunnustanut hänet Pojakse, Jumalan Pojaksi.

Mutta myöskin me muistamme, että jos me menimme jotenkin kuin hätääntyneinä, säikähtäneinä Pekka Ervastin luo kysymään, tai saamaan vahvistusta siihen, että hän olisi Mestari, Jumalan Poika, siinä erikoisessa merkityksessä kuin Jeesus Kristus, niin hän aivankuin vetäytyi syrjään ja sanoi: „Kuinka sellaista voitte kysyä; minähän olen vain heikko ihminen”. Tietysti tutkijoina näin jälkeenpäin muistamme Jeesuksenkin sanoneen eräälle miehelle:

„Miksi sanot minua hyväksi? Ei kukaan muu ole hyvä kuin Jumala yksin”.

Aivan niin. Oppiessamme tuntemaan Pekka Ervastia saimme huomata hänet sellaiseksi ihmiseksi, jolle kaikki itsensä esille asettaminen oli tyypäisevää, vastenmielistä. Mutta siksipä juuri sitä suuremmalla syyllä kysymmekin: miksi Pekka Ervast kuitenkin on puhunut kokemuksistaan siten kuin hän on puhunut? Useasti hän ei sitä tehnyt. Vuosikymmenien kuluessa pääasiallisesti vain kolmasti. Pekka Ervast puhui yleensä vain Totuudesta, yleensä Mestareista, ennen kaikkea Jeesus Kristuksesta ja kosmisesta Kristuksesta, Jumalasta, kaiken Isästä. Ja sehän on pääasia. Mutta luonnollisesti ei ole merkityksetön sekään, mitä hän, niinkuin Jeesuskin, on kuitenkin omastakin asemastaan antanut tietää. Totuuden etsijöinä me joudumme kysymään: miksi Pekka Ervast, kaikesta turhamaisuudesta vapaa ihminen, kuitenkin paljasti itsensä Jumalan Pojaksi, asettaen siten itsensä alttiiksi maailman pilkalle ja vihalle? Juuri tällainen totuuden paljastuminenhan varmensi Jeesuksenkin tuhon. Kun Jeesus oli ylimmäiselle papille myöntänyt olevansa Jumalan Poika, niin ylimmäinen pappi repäisi vaatteensa ja sanoi: „Hän on pilkannut Jumalaa. Mitä me enää tarvitsemme todistajia? Katso, nyt kuulitte hänen pilkkaamisensa”. Miksi siis Pekka Ervastkin, vaikka hänellä oli

silmäinsä edessä tuollainen, tavalliselle ihmiselle varoittava historian esimerkki, kuitenkin asetti itsensä kuin maalitauluksi, ristiinnaulittavaksi, kruunattavaksi orjantappurakruunulla? Miksi? Miksi hän tämän teki? Miksi tämän teki Pekka Ervast, jolle kaikki oman itsen, oman persoonallisuuden koroittaminen — toistamme sen vielä — oli vastenmielistä, tympäisevää.

Liitämme tähän vielä toisen ajatuksen. Pekka Ervast iloitsi ja oli altis antamaan ihailuaan ja tunnustustaan — ei imartelua — jokaiselle pyrkijälle. Hän piti valaisevia esitelmiäkin monista historiallisista henkilöistä, ei vaan suurista profeetoista, sellaisista kuin Jeesus ja Buddha, Paavali, Stefanos, Fransiskus ja Blavatsky, vaan myöskin Tolstoista, Dantesta, Goethesta, Runebergista, Kivistä j.n.e., tuoden aina esille sen syvemmän, toden ja kauniin, mitä kyseessäoleva henkilö oli yrittänyt saada aikaan. Mutta on kuitenkin yksi tunnustus, yksi kokemus, josta Pekka Ervast ei puhu useamman kuin kahden ihmisen yhteydessä. Se on Jordan-kokemus, universaalinen Jumalan Poika-kokemus. Tästä kokemuksesta Pekka Ervast puhuu vain Jeesus Kristuksen kokemuksesta, joka ensimmäisenä sen saavutti, ja sitten omasta Jordankaste-kokemuksestaan, omasta Jumala- ja Jumalan Poika-kokemuksestaan. Miksi?

Jääköön vastaus tuonnemmaksi. Sensijaan kysymme: mitä meidän nyt on tekeminen ja ajatteleminen? Onko meidän kenties ujostellen ja häpeillen painettava päämme alas ja siten annettava asialle hiljaiset hautajaiset? Tai ajattelemmeko itseksemme ja puhelemmeko toisillemme näin: „Mikäs merkillisyys se Pekka Ervast olisi ollut? Vain heikko ihminen, niin kuin hän itse niin useasti sanoi”. Tai kenties puhumme tähän tapaan: „Mitäs se oikeastaan meitä liikuttaa, mikä ja kuka Pekka Ervast on? Mehän olemme kaikki itsenäisiä ihmisiä, joiden on saavutettava oma täydellisyytensä. Ja suhteessamme Pekka Ervastiin on kuitenkin pääasia se, mitä hän opetti. Ja hänen opetusnsahan ovat nyt meidän käytettävänämme hänen kirjoissaan.”

Niin, Pekka Ervastin opetukset ovat nyt käytettävänämme hänen kirjoissaan.

Mutta juuri noissa kirjoissaan Pekka Ervast ei sano ainoastaan, että hän on heikko ihminen, vaan myöskin, että hän on kokenut Jordanin kasteen, että hän tunsi ja tiesi olevansa Jumalan Poika.

Christosophia-kirjassaan Pekka Ervast sanoo, että totuuden etsijä tulee työssään siihen kohtaan, jollon hänelle ei ole ollenkaan yhden-tekevää, elikö Jeesus sata vuotta aikaisemmin tai myöhemmin, tai oliko Jeesus joku Adepti, Mestari tai Mestareiden Mestari, vai oliko hän

Logos, kosmillinen Kristus, Jumalan Poika. Totuuden etsijä tulee siihen kohtaan, jolloin vain selvä totuus, selvä totuuden tietäminen riittää.

Sama on nyt totuuden etsijän suhde siihen historialliseen henkilöön, jonka me tunsimme nimellä Pekka Ervast. Totuus itse kysyy ja vaatii totuuden etsijältä vastausta, selvyyttä.

Vastaus ja varmuus tulee kokemuksissa. Aivan oikein. Mutta tietoon vievä kokemus ei tule — haaveillessa, tekisi mieli sanoa. Kokemus ei tule pelkurille eikä hätiköijälle. Kokemus tulee vilpittömälle, vakavalle etsijälle. Kokemus tulee uskolliselle, nöyrälle, nöyryydessään ja kaipuussaan voimakkaalle pyrkijälle, opetuslapselle.

Ohjeita etsiskelyssämme on kaksi. On älyllinen, teoreettinen, filosofinen ohje, joka on teosofis-ruusuristiläinen elämänymmärrys, se filosofia ja metafysiikka, johon saamme tutustua teosofis-ruusuristiläisessä kirjallisuudessa, ennen kaikkea H. P. Blavatskyn ja Pekka Ervastin kirjoissa. Toinen ohje on historiallisten Mestareiden antamat siveyssäännöt, ennen kaikkea Vuorisaarna, suppeammin vuorisaarnan viisi käskyä. Ainutlaatuisella asiantunteumuksella Pekka Ervast esittää vuorisaarnan siveyssääntöjen merkitystä. Selvennettyinä hän erikoisesti asettaa eteemme Taivaallisen Isän

viisi käskyä; niinkuin Pekka Ervast niitä lyhyiksi ohjeiksi järjestettyään nimittää.

Nämä kaksi ohjetta ja niiden seuraaminen täydentävät toisiaan. Emme voi seurata Taivaallisen Isän viittä käskyä ilman, että meidän sisäinen olemuksemme muuttuu. Tunteemme puhdistuu, älymme kirkastuu. Alamme myöskin paremmin ja henkevämmiin ymmärtää teosofis-ruusuristiläisen elämänymmärryksen filosofiaa ja metafysiikkaa. Syventyessämme teosofis-ruusuristiläisen elämänymmärryksen filosofiaan ja metafysiikkaan ja seurattessamme vuorisäärän siveyssääntöjä emme voi välttää, että kuljemme kohti henkistä uudestisyntymää. Ja silloin meille myös selviää, miksi Pekka Ervast puhui Jordanin kasteesta ja kosmillisesta Jumalan Poika-kokemuksesta varsinaisesti vain kahden ihmisen yhteydessä, Jeesuksen ja omansa. Se oli siksi, että useampaa sellaista ei ihmiskunnan historiassa toistaiseksi ole tapahtunut. Ymmärrämme tietenkin, että ihmiskunnan elämässä on tapahtunut erilaisia uudestisyntymis- eli kastekokemuksia, alkaen hysteerisistä kokemuksista, joita täytyy pitää todellisen uudestisyntymisen irvikuvina. Ymmärrämme, että vihittyjen elämässä on tapahtunut todellisia kastekokemuksia, henkisiä uudestisyntymisiä, jopa korkeita mestari-vihkimyksiä, mutta sellaisia universaalisia, aurinkokuntamme rajojen ulkopuolelle meneviä vihki-

mys-kokemuksia, jollainen tapahtui Jeesus Kristukselle ja Pekka Ervastille, ei meidän ihmiskunnassamme toistaiseksi ole tapahtunut useampaa kuin nämä kaksi. Ja kuitenkin tie on avattu ja odottaa jokaista ihmistä sille tielle astumaan ja sillä kulkemaan. Emme saata rajoittaa ihmisen tai Jumalan mahdollisuuksia. Tie kutsuu meitä kaikkia.

— — —

Edellä sanoimme, että sekä meidän oman aurinkokuntamme että vieläkin suuremman Logoksen kolminaisuuden aiheuttamana suuren kosmoksen Mestari tai Mestarius astuu meidän maailmaamme ja ihmiskuntaamme kolmessa askeleessa eli vuodatuksessa. Sanoimme, että Pyhän Hengen aiheuttamana kosmillinen Mestari astuu astraalitasolle ja ihmisten henkeen, Pojan aiheuttamana Mestari astuu eetteritasolle ja ihmisten sieluun, ja Isän aiheuttamana kosmillinen Mestari tulee kemiallis-fyysilliselle tasolle ja ihmisten ruumiiseen. Nyt nämä kolme suurta henkistä vuodatusta ovat tapahtuneet. On ollut kolme sellaista ihmistä, joissa ja joidenka kautta nämä Mestariuden kolme askelta ihmiskuntaan ovat tulleet otetuiksi. Ne kolme ihmistä ovat olleet Gautama Buddha, Jeesus Kristus ja Pekka Ervast. Ensimmäinen hengen vuodatus alkoi kylläkin jo Lemurialla, kolmannessa juurirodussa, mutta vasta Gautama Buddhassa totuuden tieto ja elämä saa-

vutti vaadittavan täydellisyyden. Buddhassa kosmillinen Mestari saavutti vaadittavan aseman astraalitasolla ja ihmisten hengessä. Jeesus Kristuksessa kosmillinen Mestari tuli eetteritasolle ja ihmisten sieluun. Pekka Ervastissa kosmillinen Mestari tuli kemiallisfyysilliselle tasolle ja ihmisten ruumiiseen.

— — —

Edellä sanotussa ei ole mitään hätäantymisen syytä. Tämä on asioiden luonnollinen kulku. Kehitys etenee asteettaisesti kohti päämääräänsä. Jumala, Mestari, on taas tullut lähemmäksi ihmiskuntaa, lähemmäksi ihmisten kolminaista olemusta, henkeä, sielua ja ruumista. Jumalan läsnäolo ihmiskunnassa on taas tullut entistä intensiivisemmäksi, vaikuttavammaksi. Totuuden etsijän mahdollisuudet sisäisen Jumalan etsimisessä ja löytämisessä ovat jälleen tulleet entistä suuremmiksi.

Ymmärtääksemme asioita ja kehityksen kulkua paremmin ja monipuolisemmin katsomme vielä näitä samoja asioita rotujen ja niissä esiintyvien tyypillisten korkeimpien vihittyjen kannalta. Kirjassaan „Christosophisia peruskysymyksiä I” Pekka Ervast esittää, että Buddha on neljännen juurirodun ihminen ja sen korkein vihitty, ja että Jeesus Kristus on viidennen juurirodun tyypillinen ihminen ja korkein vihitty, ja hän edustaa viidennen juurirodun syvintä elämänsalaisuutta. Kummankin

vaikutus kohdistuu kuitenkin kahteen rotuun, edelliseen täydentävästi ja seuraavaan valmistavasti. Niinpä Buddha eksoteerisesti tuli esittäneeksi neljännen juurirodun elämänopin, mutta esoteerisesti hän esitti viidennen juurirodun dharman eli tehtävän. Samoin Jeesus Kristus tuli eksoteerisesti painostaneeksi Buddhan esittämää viidennen juurirodun elämänoppia, mutta esoteerisesti hän esitti kuudennen juurirodun dharman. Sitten Pekka Ervast sanoo: „Kun kuudennessa juurirodussa tulee ilmenemään korkein vihitty, joka silloin ulkonaisesti aiheuttaa syventymistä kuudennen juurirodun maailmankatsomukseen, niin hän samalla sisäisesti ja todellisuudessa toteuttaa seitsemännen juurirodun dharmaa”.

Tähän meidän on nyt lisättävä, että kuudes juurirotu on jo pantu alulle siten, että se tulee syntymään nyt jo alkaneesta viidennen juurirodun kuudennessa alarodusta. Ja Pekka Ervast on kuudennen juurirodun tyypillinen korkein vihitty, joka aiheuttaa syventymistä kuudennen juurirodun maailmankatsomukseen, siihen, jonka Jeesus Kristus on esittänyt. Ja sen hän on todella perusteellisesti tehnyt. Tyypillisemmin ja syvällisemmin kuin kukaan Pekka Ervast on esittänyt ja selventänyt Jeesuksen Kristuksen esittämän kuudennen juurirodun elämäncatsomuksen. Mutta samalla Pekka Ervast sisäisesti ja todellisuudessa to-

teutti seitsemännen juurirodun dharman eli tehtävän. Hän oli tyypillinen rakkausihminen, mutta samalla tahtoihminen, voiman ja majesteettiuden ilmentäjä ja toteuttaja. Ainakin kerran Pekka Ervast antoi julkisen huomautuksen tästäkin asiasta. Ylisihteeriytensä loppuaikoina Teosofisessa Seurassa hän erään ylisihteerin vaalin yhteydessä sanoi jotenkin tähän tapaan: „Jos minä joskus otan johdon voimakkaaseen käteeni, niin minä en tiedä, kestätkö te”. Hän oli voimaihminen rakkaudessa ja totuudessa, tiedossa, taidossa ja viisaudessa. Hän ei antautunut mihinkään psyykkisiin n.s. ihmetöihin. Mutta hänen ylikaisen mahtava voima- ja ihmetyönsä oli H. P. Blavatskyn teosofiseen sanomaan liittyvän, tämän Blavatskyn sanoman ja kaikkien vanhojen uskontojen alkuperäisen viisauden itseensä sulkevan ja sulattavan Ruusu-Ristiläisen elämänymmärryksen luominen ja esittäminen. Se oli todellinen, luonnollinen ja laillinen ihme- ja voimateko. Se on sellaisenaan mullistava ja käänteentekevä. Sillä se ei ole ainoastaan älylliseetillisen elämänkatsomuksen esitys, vaan sen sisällä ja takana elää ja vaikuttaa se uusi suuri henkinen vuodatus, joka on tullut itse Kaikkiallisesta Elämästä, aurinkokuntamme rajojen ulkopuolelta, ja jonka keskeisenä ilmentäjänä, johtajana ja käytännöllistyttäjänä Pekka Ervast on.

Luonnollisesti Pekka Ervast vielä puhuu seitsemännessä juurirodussa esiintyvistä tyypillisistä korkeimmasta vihitystä, jonka hän sanoo edustavan tahtoa, ja josta Pekka Ervast edelleen sanoo, että minkälainen mahtavuus ja loisto tässä seitsemännen juurirodun tyyppillisessä korkeimmassa vihityssä tulee esiintymään, siitä meillä ei ole vielä aavistustakaan. Luonnollisesti mekään nyt emme osaa sanoa hänestä muuta, kuin että hän seitsemännessä juurirodussa, ehkäpä sen loppupuolella, tulee yhdistämään kaiken yhdeksi kokonaisuudeksi.

Tähän on vielä lisättävä, että henkisessä elämässä ei ole minkäänlaista kilpajuoksua suuruuksien kesken. Sillä vain totuus on se, mikä meidät vapaaksi tekee. Niinpä Pekka Ervast sanoo Buddhan ja Jeesuksen Kristuksen keskinäisestä asemasta näin: „Buddha tietenkin oli saavuttanut yhteyden Isän kanssa ja sen majesteettiuden, mikä siitä seuraa. Ja Jeesus Natsarealainen oli saavuttanut yhteyden Isän kanssa ja kaiken sen majesteettiuden ja mahtavuuden ja voiman, mikä siitä johtuu. Vain heidän ulkonainen tehtävänsä ja suoritettavansa saattoi olla erilainen aikojen ja olojen erilaisuuden takia”. Tähän liittyy nyt kolmantena Pekka Ervast, ja hänen henkisestä suhteestaan ja asemastaan, ajassa ja tehtävässä ilmenevästä erilaisuudesta on sanottava samaa. Asiat tulevat kehittyessään yhä intensiivisem-

miksi, värähtelykykyisemmiksi, voimaperäisemmiksi.

— — —

Ja lopuksi: miksi meille ihmisille on tärkeätä kuulla ja tietää kaikki tämä?

Se on siksi, että me tietäisimme miten asiat ovat, mitä ajan ja historian kello lyö, ja että me osaisimme paremmin käyttää etsikkokamme. Sillä kaikista tarjolla olevista mahdollisuuksista huolimatta on jokaisen yksilön kuitenkin itse tiensä kuljettava; on kuljettava tavallaan yksin, mutta samalla kuitenkin yhdessä toisten veljien ja ihmiskunnan kanssa. Onhan jokaisen ihmisen edessä sama mahdollisuus, sama päämäärä, s.o. Mestarius, Taivaallisen Isän täydellisyys. Käytännölliset mahdollisuudet ovat nyt entistä suuremmat. Jumala on tullut taas lähemmäksi ihmistä ja ihmiskuntaa. Kysymys meidän puolellemme on nyt siitä, tahdommeko mekin tietoisesti ja vapaaehtoisesti kulkea lähemmäksi Jumalaa. Enkelit meitä innoittavat, Jumala, Mestari meitä kutuu. Kysymys on siitä, tahdommeko mekin sitä mitä Jumala tahtoo.

---











---

---

# Saman tekijän uusimmat kirjat:

**JOS KRISTUSTA SEURAINEN.** — Alennettu hinta 7:—

**KALEVALA, TEOSOFIA JA RITARIUS**  
— Hinta 4:—

**SISÄISEN OPETTAJAN SEURASSA.**  
Uusittu painos. Hinta 10:—

**VUORISAARNAN OPPILAAN NÄKÖ-  
KULMASTA I.** — Hinta 10:—

**VUORISAARNAN OPPILAAN NÄKÖ-  
KULMASTA II.** — Hinta 12:—

**VUORISAARNAN OPPILAAN NÄKÖ-  
KULMASTA III.** — Hinta 18:—

**VUORISAARNAN OPPILAAN NÄKÖ-  
KULMASTA IV.** — Hinta 20:—

---

---

**Hinta 7 mk.**